

De blijde boodschap

“Want zo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon heeft gegeven, opdat ieder die in Hem gelooft, niet verloren gaat maar eeuwig leven heeft”

Johannes 3:16

Deze enkele regels bevatten een schat aan kostbare waarheden. Dit onderdeel van het gesprek van de Here Jezus met Nicodemus bevat in het kort een volledige openbaring van de evangelische waarheid die ook wel “blijde boodschap” wordt genoemd.

Predikers en luisteraars moeten bedenken, dat het belangrijkste doel van het evangelie is God en de zondaar tot elkaar te brengen en wel op zodanige wijze, dat het eeuwige heil van de zondaar daardoor is verzekerd. Het evangelie openbaart God als Heiland voor de verloren mens op een wijze, waardoor de nood van de zondaar wordt weggenomen. Een Heiland hoort bij een zondaar, als een reddingboot bij een drenkeling, als een dokter bij een zieke of als brood voor een hongerige. Als God, als Heiland en de mens, als verloren zondaar, tot elkaar komen is de hele zondekwesatie voor eeuwig opgelost. De zondaar wordt gered, omdat God een Heiland is. Hij is gered, omdat God volmaakt is in Zijn handelen, in Zijn wezen en in in iedere betrekking, die Hij aangaat. Twijfelen aan de volledige en eeuwige redding van een zondaar is een ontkenning van God als Heiland.

Zo ook met de rechtvaardiging. God heeft zichzelf geopenbaard als Iemand die rechtvaardigt; daarom is de gelovige gerechtvaardigd naar de volmaaktheid die God bezit in gerechtigheid. Als er een tekort aan rechtvaardiging bij de zwakste gelovige ontdekt zou kunnen worden zou dat tot oneer zijn voor God als degene, die de zondaar gerechtvaardigd heeft. En als God mij gerechtvaardigd heeft, dan kan ik tegen elke tegenstander en iedere beschuldiger zeggen, dat ik volmaakt gerechtvaardigd ben. Om dezelfde reden kan ik zeggen dat, als God zich aan mij heeft geopenbaard als een Heiland, ik volkomen gered ben. Dit zeg ik in het volste vertrouwen en met grote vrijmoedigheid, want de redding berust niet op iets van mijzelf, maar geheel op Gods openbaring van Zichzelf. Ik weet dat Hij volmaakt is in alles en dus ook volmaakt als mijn Heiland. Ik ben volmaakt gered, als de heerlijkheid van God bij mijn redding is betrokken. *“Buiten Mij is er geen andere God, een rechtvaardig God, een Heiland; er is niemand behalve Ik. Wend u tot Mij, word behouden, alle einden der aarde, want Ik ben God en niemand anders.”* (Jes. 45:21, 22).

Eén blik in geloof van een verloren zondaar op een rechtvaardige God en Heiland verzekert eeuwig heil. Het is alleen: kijk¹ en niet: werk, doe, bidt of ervaar, maar heel eenvoudig: kijk. Dan wordt redding en eeuwig leven geschonken. Dat komt omdat God een Heiland is. Het woordje “kijk” houdt dit alles in, voorzover dit betekent dat de redding alleen wordt gevonden in Hem naar wie ik kijk. Dan is alles duidelijk voor mij en door één blik verkrijg ik dat heil voor altijd. Dus niet beperkt tot vandaag of morgen, maar voor eeuwig.

Dit heil wat de gelovige mag genieten is tot stand gekomen door God zelf. Het berust op het vaste fundament van Christus` verzoeningswerk. Geen aardse of hellemacht kan dit ooit doen wankelen. Want er staat in de Schrift: *“Zie, Ik leg in Sion een uitverkoren, kostbare hoeksteen; en wie in Hem gelooft, zal geenszins beschaamd worden”* (1 Petr. 2:6 ; Jes. 28:16).

Laten we nu teruggaan naar die veelomvattende tekst waarover we iets willen zeggen. We horen daar de stem van een God en Heiland. De stem van Hem, die van de hemel neerdaalde om God zo te openbaren als nooit tevoren.

Het is een wonderlijk gegeven dat God ten volle geopenbaard is in deze wereld. Zo geopenbaard, dat wij, schrijver en lezer, Hem kunnen leren kennen zoals Hij is. In alle zekerheid van het geloof en in de gezegende vertrouwelijkheid van een persoonlijke relatie met Hem. Laten we nadenken over dit onvoorstelbaar grote voorrecht. Iedereen mag God leren kennen als Heiland en als Vader. U mag op Hem steunen, Hem vasthouden, met Hem wandelen voor Zijn aangezicht, leven in Zijn gezegende tegenwoordigheid. Dat betekent leven en vrede. Dat gaat theologie en godgeleerdheid verre te boven, al hebben deze begrippen hun eigen waarde. Maar een mens kan een theoloog zijn, een bekwaam godgeleerde en toch leven en sterven zonder God en eeuwig verloren gaan. Een ernstige gedachte! Iemand kan dus

---

¹ In de engelse vertaling “Look unto me”

verloren gaan, hoewel hij alle dogma's in de theologie kent. Hij mag een professor, een groot leraar of een welsprekend prediker zijn, die honderden onder zijn gehoor heeft en duizenden die vol verrukking aan zijn lippen hangen, maar uiteindelijk kan hij zelf verloren gaan en een eeuwigheid in onvoorstelbare ellende moeten doorbrengen samen met spotters en zedelozen.

Zo gaat het niet met iemand, die God kent, zoals Hij geopenbaard is in het aangezicht van Jezus Christus. Zo iemand heeft eeuwig leven. *“En dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus die U hebt gezonden”* (Joh. 17:3). Kennis van theologie houdt niet in dat men daardoor het eeuwige leven bezit. Iemand kan theologie studeren zoals een ander wetskennis, medicijnen, sterrenkunde of aardrijkskunde studeert en al die tijd niets van God weten. Hij bezit daardoor geen goddelijk leven in zichzelf en gaat uiteindelijk verloren.

Zo is het ook met godsdienstigheid. De meest ijverige christen in de wereld, die alle kerkdiensten bijwoont, ijverig alle inzettingen opvolgt, vast en bidt, naar preken luistert, gebeden uitspreekt, godsdienstig en voorbeeldig is en al die tijd niets weet van het heil van God in Christus, zal leven, sterven en verloren gaan. Kijk naar Nicodemus, een voorbeeld van een godsdienstig mens. Een farizeeër, een overste van de Joden, een leraar in Israël. Iemand, die in de wonderen van de Here Jezus de duidelijke bewijzen zag van Zijn goddelijke opdracht en toch zegt de Here tegen hem: *“Tenzij iemand opnieuw geboren wordt, kan hij het koninkrijk van God niet zien”* (Joh. 3:3). We hoeven niet verder te gaan om aan te tonen dat iemand als Nikodemus godsdienstig kan zijn en zelfs een gids en leraar van anderen en toch geen goddelijk leven in zich heeft.

Maar iemand die God kent in Christus bezit het eeuwige leven. Hij heeft deel aan de goddelijke natuur. Dat is het fundament van persoonlijk christendom en echte godsdienst. Dat gaat boven alles uit. Dan gaat het niet om de kennis van theologie, godgeleerdheid of godsdienst, maar God zelf wordt gekend, vertrouwd en verheerlijkt. Dat is een wezenlijke, onmiskenbare werkelijkheid, de essentie van de ware theologie, grondslag en godgeleerdheid. Het kenmerkt het karakter van de ware godsdienst. Daar valt niets mee te vergelijken. Dat moet ervaren worden. Samengevat komt het hier op neer: kennis van God bezitten, vertrouwen in Hem hebben en van Hem genieten.

Men kan zich afvragen: Hoe kan ik die schat vinden of, hoe kan ik God leren kennen op een levende en persoonlijke manier? Ik besef dat zonder die persoonlijke relatie met God ik voor eeuwig verloren ga. Wat moet ik doen en wat moet ik zijn om God te leren kennen? Dan is het antwoord: God heeft zichzelf geopenbaard. Als Hij dat niet had gedaan, dan was er niets in ons of van ons, waardoor wij God hadden kunnen leren kennen. Dan zouden we eeuwig onwetend van Hem zijn gebleven en in deze onwetendheid verloren zijn gegaan

Maar nu God zichzelf in Jezus Christus heeft geopenbaard mogen wij Hem kennen vanwege Zijn eigen openbaring en in dat kennen eeuwig leven ontvangen. Een bron van eeuwig leven waaruit onze verlore zielen zullen drinken tot in alle eeuwigheid.

Het eeuwige leven is gebaseerd op het kennen van de openbaring van God. Niets kan het menselijke onvermogen, om door iets te doen leven te ontvangen, duidelijker aantonen.

God kennen is het leven. Hem niet kennen is de dood. Maar hoe moet Hij gekend worden? Job roept het uit: *“Och, wist ik maar dat ik Hem zou vinden”* (Job 23:3). Waar moet God gevonden worden? In de schepping? Natuurlijk is Zijn hand daarin, maar daar heb ik niet genoeg aan. God als Schepper past niet bij een verloren zondaar. Die machtige scheppende hand helpt niet voor een arm en schuldig mens als ik ben. Ik heb een hart vol liefde nodig! Een hart dat mij liefheeft ondanks al mijn schuld en ellende. Waar vind ik dat? In Gods voorzienigheid? Heeft God zich daarin zo geopenbaard dat Hij een arm, verloren mens kan helpen? Zal de voorzienigheid en het bestuur iemand kunnen helpen die een zondaar is? Zeker niet. Als ik op mijzelf zie word ik beschaamd en verward, want ik ben kortzichtig en onwetend. Totaal ongeschikt de bedoeling en de afloop, het hoe en waarom van een enkel voorval in mijn eigen leven of in de wereldgeschiedenis te verklaren. Ik kan niet verklaren waarom een waardevol leven zomaar wordt afgesneden en een schijnbaar nutteloos bestaan eindeloos lijkt door te gaan. Een vader of moeder, onmisbaar voor het huisgezin, wordt in één ogenblik weggenomen en de nabestaanden blijven in verdriet achter. Een arm, bedlegerig schepsel, dat al haar familie heeft overleefd, afhankelijk van hulp en naar het lijkt voor niemand nuttig, blijft jarenlang leven tot last voor anderen. Kan ik dit verklaren? Nee, in deze doolhof kan ik de weg niet vinden.

Het antwoord op deze vraag vind ik niet in de wet van Mozes. Ook niet in de levitische ceremoniën. Een Wetgever op een vurige berg temidden van donder en bliksem of verborgen achter een voorhangsel kan mij niet helpen. Ik kan Hem niet ontmoeten. Ik kan niet aan Zijn eisen beantwoorden of aan Zijn voorwaarden voldoen. Ik moet Hem liefhebben met geheel mijn hart, met geheel mijn ziel en met al mijn kracht, maar ik ken Hem niet! Ik ben blind en kan niet zien. Vervreemd van het leven van God en een vijand van Hem vanwege mijn boze werken. De zonde heeft mijn verstand verblind, mijn geweten afgestompt en mijn hart verhard. De duivel heeft mij in een toestand van opstand tegen God gebracht. Ik moet een wezenlijke vernieuwing ondergaan voordat ik kan doen wat de wet eist. Hoe kan ik vernieuwd worden? Alleen door het kennen van God. Maar God heeft zich niet geopenbaard in de wet, maar zich verborgen in een ondoordringbare wolk en achter een gesloten voorhang. Zo kan ik Hem dus niet leren kennen. Ik moet terug, weg van de vurige berg, van dat voorhangsel, van de hele bedeling van de wet en uitroepen: *“Och, of ik wist, dat ik Hem vinden zou.”*

Niet in de schepping, noch in de voorzienigheid of in de wet wordt God geopenbaard als een rechtvaardige God en Heiland.

In de schepping zie ik een God van macht.

In de voorzienigheid een God van wijsheid.

In de wet een God van gerechtigheid.

Een God van liefde is alleen te zien in het aangezicht van Jezus Christus. *“namelijk dat God in Christus de wereld met Zichzelf verzoenend was”* (2 Kor. 5:19).

Wat een verbazingwekkend feit voor iemand die de Here Jezus nog niet kent. Het is heel belangrijk om te weten dat het niet de oude natuur is die godsdienstig wordt en probeert ons te verbeteren en aanzet de wet te houden. Nee, het is God, gekend in het aangezicht van Jezus Christus. *“Want de God die gezegd heeft: 'Uit duisternis zal licht schijnen', Die heeft geschenen in onze harten tot de lichtglans van de kennis van de heerlijkheid van God in het aangezicht van Jezus Christus”* (2 Kor. 4:6). Dat is het geheim. De zondaar verkeert, gezien zijn natuurlijke toestand, in de duisternis. Geen spoor van goddelijk licht heeft hij in zich. Maar geestelijk gezien is hij in die morele toestand zoals de schepping was vóór dat heerlijke woord klonk van de almachtige Schepper. *“Laat er licht zijn”* (Gen. 1:3).

Voor de ongelovigen is alles donker en chaotisch, want de god van deze eeuw heeft hun gedachten verduisterd, opdat de lichtglans van het evangelie van de heerlijkheid van Christus, die het beeld van God is, hen niet zou bestralen

In deze tekst ontdekken we twee dingen:

1. de god van deze eeuw verduistert de geest en probeert de levengevende stralen van het licht van Gods heerlijkheid te blokkeren;
2. en God in Zijn genade laat het licht van de kennis van Zijn heerlijkheid in het aangezicht van Jezus Christus schijnen in onze harten.

Alles hangt af van het kennen van God. Licht is er als God gekend wordt. Duisternis, als God niet gekend wordt. Er zijn veel gradaties in het ervaren en bewust worden van dit licht. Maar licht is er alleen door het kennen van God. Zo zijn er ook veel vormen van duisternis. Sommige dichter dan de andere. Maar diepe duisternis is er waar God niet wordt gekend. Dan is er sprake van duisternis en dood.

Wetenschap en kennis, zonder het kennen van God, bevrijdt niemand uit de duisternis van de nacht. Maar al zou iemand geen enkele wetenschappelijke kennis bezitten, maar kent hij God, dan wandelt hij in helder daglicht.

Johannes 3:16 is de illustratie van de kern van het Johannesevangelie. In de eerste hoofdstukken worden we ingeleid door God Zelf in de openbaring van Zijn karakter en natuur. Hij had de wereld lief en gaf Zijn Zoon. Maar niet alleen de wereld als zodanig, maar de

zondaar als persoon, want dat is de betekenis van het woord “een ieder.” Zo komen God en de zondaar tot elkaar. God liefhebbend en gevend; de zondaar gelovend en ontvangend. Niet een God die oordeelt en eist, maar die liefheeft en geeft.

Eerst kwam de wet, daarna de genade, De wet betrof de Joden, de genade de gelovigen uit de heidenen. In de wet zien we dat God gehoorzaamheid eist om het leven te verkrijgen. Bij de genade zien we dat God het leven geeft met als enige voorwaarde: gehoorzaamheid. Bij de wet zien we de mens strijden om het leven te ontvangen, maar tevergeefs. Bij de gelovigen uit de heidenen zien we dat men het leven ontvangt als vrije gift van genade door het geloof in de Here Jezus Christus. Dat is het verschil tussen beide bedelingen. Een verschil, waar we nooit genoeg over na kunnen denken.

“Want de wet is door Mozes gegeven; de genade en de waarheid is door Jezus Christus geworden” (Joh. 1:17).

In onze tekst: *“Want zo lief heeft God de wereld gehad.”* krijgen wij een blik op de liefde van God. Die is niet beperkt tot een bepaald volk, natie, stam of familie. Die omvat de hele wereld. God is liefde en omdat dat zo is, is er geen sprake van geschiktheid of waardigheid w.b. het voorwerp van Zijn liefde. Het komt er op aan wat Hij is: Hij is liefde en Hij kan Zichzelf niet verloochenen. Dat is de kracht en werkzaamheid van Zijn natuur. Ons hart kan veel vragen en talloze overwegingen hebben over onze toestand voor God en op zich is dat goed. De Heilige Geest geeft zulke overwegingen in het hart en laat die vragen toe. Maar tenslotte verschijnt de rijke waarheid in al zijn luister: *“God is liefde.”*

Wat wij ook zijn en wat de wereld ook is; God is liefde. En wij weten dat dit wezenskenmerk van God de grondslag vormt van het christendom. Iemand kan een zware strijd voeren in het besef van zijn eigen jammerlijke toestand. Men kan twijfel, vrees en veel donkere wolken zien Het is mogelijk weken, maanden, jarenlang onder de wet gebukt te gaan in het innerlijke bewustzijn van zwakheid en dat zelfs nadat men verstandelijk instemde met de beginselen en de leer van het evangelie. Dan is het noodzakelijk in direct contact komen met God Zelf. Met wat Hij is in Zijn natuur en karakter, zoals Hij zich in het evangelie heeft geopenbaard. Wij moeten leren ontdekken wie Hij is en wat Hij is: Hij is liefde.

Liefde is niet alleen een kenmerk van Zijn karakter, maar de liefde is de werkzaamheid van Zijn natuur. We lezen niet: God is gerechtigheid of heiligheid. Hij is volkomen rechtvaardig en heilig. Maar het drukt niet de volle waarheid uit als we zeggen: God heeft lief. Hij is veel meer. Hij is de liefde zelf. Daarom moet de zondaar zijn eigen totale en absoluut verloren toestand leren inzien, zijn hopeloosheid, zijn schuld en ellende, Hij komt tot het inzicht dat alles in de wereld ijdel en waardeloos is. Niets in de wereld kan zijn hart voldoende geven en niets in zijn hart kan God of zijn

eigen geweten voldoening geven. Als dit tot zijn bewustzijn doordringt krijgt hij die grote en verblijdende waarheid te horen, dat God liefde is en dat Hij de wereld zo liefhad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon heeft gegeven tot redding van verlorenen.

Hierin vind de zondaar leven en vrede voor zijn hart. Hierin ligt het volle heil van een vrij en eeuwig leven voor de arme, hulpbehoevende, schuldige en verloren zondaar. Een heil dat niet berust op iets in de mens of van de mens. Of op iets dat hij is of gedaan heeft of moet doen, maar alleen op wat God is en heeft gedaan. “God heeft lief en geeft. De zondaar gelooft en heeft.” Dit gaat ver boven de schepping, het bestuur van God of de wet uit.

In de schepping sprak God en het was er. Hij riep de werelden in het aanzijn door het woord van Zijn mond. Maar we horen in het verhaal van de schepping niet over een God die liefheeft en geeft.

Wat het bestuur van God betreft weten we dat Hij regeert in onnaspeurlijke wijsheid in het midden van de hemelse legerscharen en onder de mensenkinderen. Maar wij kunnen Hem niet begrijpen. Wij kunnen alleen zeggen:

God laat op verborgen wijze Zijn wonderen geschieden. Zijn voetstappen staan in de zee, Hij rijdt op de storm. Diep in onpeilbare diepten, met nooit falende bekwaamheid, stapelt Hij zijn schitterende ontwerpen op. En doet Zijn soevereine wil.

Tenslotte wat de wet betreft. Deze is een volmaakt systeem van bevel en verbod bedoeld om de mens op de proef te stellen en om zijn totale vervreemding van God te openbaren. De wet wekt toorn op. Door de wet is er de kennis van de zonde. Maar wat kan zo'n systeem doen in een wereld van zondaars? Kan de wet leven geven? Onmogelijk, want geen mens kan aan haar heilige eisen voldoen. “Want als er een wet gegeven was die levend kon maken, dan zou de gerechtigheid inderdaad op grond van de wet zijn” (Gal. 3:21). Nee, de wet was “de bediening van de dood” (zie 2 Kor. 3:7). Het gevolg van de wet was, dat ieder die eronder stond de druk van de dood op de ziel en de druk van schuld en oordeel op het geweten ervoer.

Wat is dan nodig? Eenvoudig dit: het kennen van de liefde van God en van de kostbare gave, die God in Zijn liefde heeft gegeven. Dit is de eeuwige grondslag van alles. Zijn Liefde en de gave van Zijn liefde: Zijn eniggeboren Zoon. Want bedenk wel, dat Gods liefde ons nooit had kunnen bereiken, dan alleen door middel van die gave.

God is heilig en wij zijn zondig. Hoe zouden wij tot Hem kunnen komen? Hoe kunnen wij kunnen verblijven in Zijn tegenwoordigheid? Hoe kunnen zonde en heiligheid ooit elkaars gezelschap zijn? Onmogelijk. De gerechtigheid eist de veroordeling van de zonde en als de liefde de zondaar wil redden, kan dat niet anders, dan door de gave van die eniggeboren Zoon.

Darius had Daniël lief. Hij probeerde hem te redden van de leeuwenkuil. Maar zijn liefde was machteloos door de onveranderlijkheid van de wet van Meden en Perzen. Hij bracht de nacht door in verdriet en vasten. Hij kon huilen aan de rand van de kuil, maar hij kon zijn vriend niet redden. Zijn liefde was niet machtig genoeg om Daniël te redden. Als hij zichzelf had opgeofferd aan de leeuwen in de plaats van zijn vriend, zou dat prachtig geweest zijn. Maar dat deed hij niet. Zijn liefde sprak zich uit in vergeefse tranen en klachten. De wet van het Perzische koninkrijk was machtiger dan de liefde van de Perzische koning. De wet zegevierde in haar onwrikbaarheid over de machteloze liefde van koning Darius, die m.b.t. het voorwerp van die liefde alleen maar vruchteloze tranen kon vergieten.

Maar de liefde van God is niet zo. Eeuwig zij Zijn naam geprezen! Zijn liefde is machtig om te redden. Zij heerst door gerechtigheid. Hoe kan dat? Omdat God de wereld zo lief heeft gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon heeft gegeven. De wet verklaarde in alle gestrengheid: de mens die zondigt moet sterven. Was deze wet minder streng dan de wet van Meden en Perzen? Zeker niet. Hoe moest men er dan vrij van komen? De wet diende verheerlijkt, geëerd, gehandhaafd en bevestigd te worden. Niet één tittel of jota van de wet kon ooit terzijde gesteld worden. Hoe moest die moeilijkheid worden opgelost?

Drie dingen moesten gebeuren:

- 1 de wet moest worden verheerlijkt;
- 2 de zonde veroordeeld;
- 3 en de zondaar worden gered.

Hoe konden die drie doelstellingen bereikt worden? Het antwoord vinden we in twee versregels:

“Op Jezus kruis staat dit verhaal geschreven.
De zonde geoordeeld en de zondaars vergeven.”

Wat een prachtige samenvatting van het resultaat van Gods gevende liefde. Moge nog veel verontruste zondaars dit lezen en geloven! Zo oneindig groot was de liefde van God, dat Hij Zijn eigen Zoon niet gespaard heeft, maar Hem voor ons allen heeft overgegeven. Zijn liefde kostte Hem niets minder dan de dood van Zijn eniggeboren Zoon, die Hij liefhad en in wie al Zijn welbehagen was.

Toen de wereld geschapen werd, kostte het Hem een woord uit Zijn mond, maar toen het er om ging een wereld van zondaars lief te hebben en te redden kostte het Hem Zijn eniggeboren Zoon. De liefde van God is een heilige liefde, een rechtvaardige liefde, een liefde die handelt in overeenstemming met het wezen van Zijn natuur en in overeenstemming met de eis van Zijn gerechtigheid. Genade heerst door gerechtigheid tot het eeuwige leven, door Christus Jezus onze Here (Rom. 5:21). De mens kan niet eerder volle vrede genieten, totdat deze waarheid wordt verstaan. Er kan sprake zijn van een vage hoop op de genade van God, een zeker

vertrouwen in het verzoeningswerk van Christus. Dit is allemaal waar voor zover dit reikt. Maar echte vrede in het hart kan pas genoten worden als gezien en begrepen wordt, dat God Zichzelf verheerlijkt heeft in de wijze, waarop Hij ons heeft liefgehad. Het geweten kan nooit worden gerustgesteld en de satan niet tot zwijgen gebracht als de zonde niet volkomen geoordeeld is en weggedaan. Maar “Zo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon heeft gegeven.” Wat een diepte en kracht ligt er in dat kleine woordje “zo”.

Verontruste mensen hebben soms moeilijkheden met de toepassing van deze redding op zichzelf. Er zijn er die op een bepaald moment in hun geestelijke leven in onzekerheid verkeren en verontrust zijn over de zekerheid van hun heil. Enkele woorden wil ik hierover zeggen. Sommigen vragen zich af: “Hoe kan ik weten, dat deze liefde en deze gave voor mij bedoeld zijn? Welke waarborg heb ik om te geloven, dat het eeuwige leven voor mij bestemd is?”

Ik ken het heilsplan. Ik geloof in de algenoegzaamheid van het verzoeningswerk van Christus om te vergeven en te rechtvaardigen allen die oprecht geloven. Ik ben overtuigd van de waarheid van wat de Bijbel zegt. Ik weet dat we allemaal zondaars zijn en dat we niets kunnen doen om ons zelf te redden. Ik weet dat we gereinigd moeten worden door het bloed van Christus en onderwezen en geleid moeten worden door de Heilige Geest, voordat we hier op aarde God kunnen behagen en om straks bij Hem te kunnen wonen. Maar ik heb geen zekerheid dat ik gered ben. Ik wil zo graag weten op wiens gezag ik moet geloven dat mijn zonden vergeven zijn en dat ik eeuwig leven heb.

Als u op deze wijze uw moeilijkheid verwoordt, wil ik eerst wijzen op twee woorden uit Joh.3:16 Namelijk: “wereld” en “een ieder.” Het is onmogelijk om aan de betekenis van deze beide woorden voorbij te gaan. Allereerst de vraag: wat betekent “de wereld”? Wat houdt het in? Als de Here Jezus zegt: “*Want zo lief heeft God de wereld gehad*” hoe kan iemand zich dan uitsluiten van de reikwijdte, het doel en de toepassing van deze goddelijke liefde? Alleen als hij kan aantonen niet tot deze wereld te behoren maar tot een andere leef sfeer. Als de hele wereld onder het oordeel ligt, kan dan iemand van de wereld de toepassing van dit oordeel ontlopen? Kan hij zichzelf er van uitsluiten? Onmogelijk. Hoe kan hij en waarom zou hij zichzelf uitsluiten, als hij het voorwerp is van Gods liefde en genade en van het heil in Christus Jezus?

Ten tweede: Wat is de kracht van de uitdrukking “een ieder”? Het betekent iedereen en waarom u dan niet? Het is beter en het geeft meer zekerheid dat er “een ieder” staat in het evangelie dan mijn eigen naam, want het is mogelijk, dat er meer personen in de wereld leven met dezelfde naam. Maar “een ieder” slaat op mij, alsof ik de enige zondaar op de wereld was.

Zelfs de woorden van de evangelieboodschap laten geen moeilijkheid toe voor de toepassing. Toen de Here Jezus op aarde was, sprak Hijzelf: “*Want zo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren*

Zoon heeft gegeven, opdat ieder die in Hem gelooft, niet verloren gaat maar eeuwig leven heeft.” Na Zijn opstanding zegt de Here Jezus: “*Gaat heen in de hele wereld en predikt het evangelie aan de hele schepping*” (Mark. 16:15).

Laten we luisteren naar de stem van de Heilige Geest, tot ons gezonden door een opgestane, ten hemel gevaren en verheerlijkte Here: “*want dezelfde Heer van allen is rijk jegens allen die Hem aanroepen: want ieder die de naam van de Heer zal aanroepen, zal behouden worden*” (Rom. 10:12, 13).

In al deze teksten vinden we twee woorden: één in het algemeen: “allen” en één persoonlijk: “ieder” en beide bieden de heilsboodschap zo aan, dat niemand zich aan de toepassing ervan kan onttrekken. Als de gehele wereld het doel is en ieder schepsel het voorwerp van het kostbare evangelie van Christus, hoe kan iemand zichzelf dan uitsluiten? Op welke gronden zou de blijde boodschap van het evangelie voor één zondaar worden geweigerd? Er is er geen. Redding is zo vrij te verkrijgen als de lucht die we inademen en als de zon die ons pad beschijnt. Iedereen die de toepassing ervan beperkt handelt niet in overeenstemming met het verzoeningswerk van Christus en staat niet op één lijn met het hart van God.

Maar misschien vraagt iemand: “Hoe weerlegt u de leer van de uitverkiezing?”

Ons antwoord luidt: “Heel eenvoudig, door die te laten staan waar God die gezet heeft. Namelijk als een mijlpaal in de erfenis van de Gemeente en niet als een struikelblok op het pad van de angstige vrager.” Dit is de juiste wijze om de belangrijke vraag over de uitverkiezing te beantwoorden. Wij zijn ervan overtuigd dat het verkeerd is van de evangelist zijn boodschap te beperken, zijn onderwerp moeilijk te maken of zijn toehoorders in de war te brengen door de uitverkiezingsleer. Hij heeft in zijn gezegende dienst te maken met verloren zondaars op het vlak van hun gemeenschappelijk verval, hun gemeenschappelijke schuld, hun gemeenschappelijk oordeel. Hij brengt hen een boodschap van het volle, persoonlijke en eeuwige heil. Een boodschap die, met passie gebracht, nieuw en overtuigend is en komt uit het hart van God. Zijn dienst is, zoals de Heilige Geest in 2 Korintiërs 5:18 zegt: “*een dienst van verzoening*” waarvan de heerlijke kenmerken zijn “*dat God in Christus, de wereld met Zichzelf verzoenend was, terwijl Hij hun overtredingen hun niet toerekenende*” (2 Kor. 5:19). De wondervolle grondslag ervan is: “*Hem die geen zonde gekend heeft, heeft Hij voor ons tot zonde gemaakt, opdat wij zouden worden gerechtigheid van God in Hem*” (2 Kor. 5:21).

Beperkt dit in enig opzicht de gezegende en duidelijke waarheid van de uitverkiezing? In geen geval. Maar het laat deze waarheid, als een fundamentele waarheid van de Heilige Schrift, op de plaats waar God die heeft gesteld. Niet als een probleem dat opgelost moet worden voordat de zondaar tot Jezus kan komen, maar als een kostbare troost en aanmoediging voor hem, nadat hij gekomen is. Dat is het verschil. Als de

zondaar van te voren het probleem van zijn uitverkiezing moest oplossen, hoe moest hij dat dan aanpakken? Waar zou hij de oplossing vinden? Waar vindt hij een goddelijke bevestiging om te geloven dat hij een uitverkorene is? Hij zal geen tekst in de Schrift kunnen aanwijzen om daarop het geloof in zijn uitverkiezing te gronden.

Veel teksten die verklaren, dat hij verloren en schuldig is en dat hij totaal ongeschikt is om iets te doen voor eigen behoud, ontvouwen tegelijkertijd de vrije toegang tot de liefde van God en de waarde en kracht van het verzoeningswerk van Christus. Zij verzekeren de zondaar een hartelijk welkom als hij komt zoals hij is en Gods gezegend heil in Christus tot zijn bezit maakt. Maar als hij eerst de kwestie van de uitverkiezing of predestinatie wil uitzoeken wordt zijn geval hopeloos en als hij het serieus neemt loopt hij het gevaar wanhopig te worden.

De verkeerde toepassing van de uitverkiezingsleer brengt velen in de war. Daarom willen wij de zaak in het ware licht plaatsen. De angstige zondaar moet weten dat het standpunt van waaruit hij het kruis van Christus beschouwt niet die van de uitverkiezing is, maar van het bewust zijn van zijn eigen zondige toestand.

De genadige God zoekt hem op en beschouwt hem als een schuldige en verloren zondaar. Deze kan pas, nadat(!) het evangelie in kracht tot hem is gekomen, weten uitverkoren te zijn. *“wij weten, door God geliefde broeders, dat u uitverkoren bent. Want ons evangelie kwam tot u niet alleen in woord, maar ook in kracht en in de Heilige Geest en in zeer volle zekerheid”* (1 Tess. 1:4). Paulus predikte het evangelie aan de Thessaloniërs als zijnde verloren zondaars en toen zij het evangelie hadden aangenomen kon hij in zijn brief hen aanduiden als uitverkorenen.

Dit plaatst de uitverkiezing in het juiste licht. Lees Handelingen 17:1-3. *“Toen zij nu door Amfipolis en Apollonia waren gereisd, kwamen zij in Thessalonica, waar een synagoge van de Joden was. En volgens zijn gewoonte ging Paulus bij hen binnen en drie sabbatten lang onderhield hij zich met hen uit de Schriften, terwijl hij uitlegde en aantoonde dat de Christus moest lijden en opstaan uit de doden, en dat Deze de Christus is, 'deze Jezus, die ik u verkondig'.”* In 1 Korintiërs 15:1-4 staat: *“Ik nu maak u bekend, broeders, het evangelie dat ik u heb verkondigd, dat u ook hebt aangenomen, waarin u ook staat, waardoor u ook behouden wordt (als u vasthoudt aan het woord dat ik u heb verkondigd), tenzij u tevergeefs hebt geloofd. Want ik heb u in de eerste plaats overgegeven wat ik ook ontvangen heb: dat Christus voor onze zonden gestorven is, naar de Schriften; en dat Hij is begraven, en dat Hij op de derde dag is opgewekt, naar de Schriften;”*

Hieruit en uit veel andere teksten blijkt, dat Paulus geen leer bracht, maar een persoon. Hij predikte niet de uitverkiezing. Hij onderwees die aan de gelovigen, maar hield die leer nooit aan zondaars voor. Dit is het

voorbeeld voor evangelisten in alle tijden. De apostelen predikten Christus. Zij ontvouwen Gods goedheid, Zijn lankmoedigheid, Zijn genade, Zijn vergevende liefde en Zijn bereidheid allen aan te nemen, die als verloren zondaars tot Hem kwamen. Dat was de verkondiging die de Heilige Geest hen ingaf uit te spreken. Zo sprak hun gezegende Meester Zelf ook: *“Komt tot Mij, allen die vermoeid en belast bent, en Ik zal u rust geven”* (Matt. 11:28). *“wie in Mij gelooft, zal nooit meer dorst hebben... ..en wie tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen”* (Joh. 6:35, 37).

Hierbij is geen sprake van struikelblokken of van problemen die eerst opgelost moeten worden. Geen voorwaarde, waaraan eerst voldaan moet worden en geen theologische moeilijkheden die eerst uit de weg geruimd dienen te worden. De zondaar wordt opgezocht waar hij is en zoals hij is. Er is rust voor de vermoeide, water voor de dorstige, leven voor de dode, vergeving voor de schuldige, heil voor de verlorenen. Deze uitnodiging eerst tot Christus te komen tast de uitverkiezingsleer niet aan want de uitverkiezingsleer is in dit stadium niet van toepassing.

Het evangelie laat in de verkondiging de grote en belangrijke waarheid van de uitverkiezing voorlopig voor wat zij is. En de uitverkiezing geeft op haar beurt eerst voorrang aan het evangelie van de genade van God op zijn eigen, brede, gezegende basis en in al zijn goddelijke lengte, breedte en volheid. Het evangelie komt tot ons, verloren zondaars en dient tot onze redding. En als we weten dat we gered zijn bevestigt de kostbare kennis van de uitverkiezing ons dat we nooit meer verloren kunnen gaan.

Het was nooit de bedoeling van God dat arme, angstige zondaars zouden worden lastig gevallen met theologische- of kennisvragen. Nee, het is Zijn verlangen dat de genezende balsem van Zijn vergevende liefde en de reinigende kracht van het verzoeningsbloed van Christus toegepast zou worden op de geestelijke wonden van iedere door de zonde zieke ziel. De uitverkiezing heeft Hij ontvouwd in Zijn Woord, om Zijn heiligen te troosten en niet om arme zondaars in de war te brengen. Ze is een kostbaar kleinood in de geïnspireerde Schrift, maar was nooit bedoeld om een struikelblok te leggen op de weg van ernstige zoekers naar leven en vrede.

Het is de taak van de leraar om de leer van de uitverkiezing in de familie van Gods kinderen te ontvouwen. Deze leer is geen instrument in de hand van de evangelist, wiens dienst gelegen is het evangelie te verkondigen aan een verloren wereld. Zijn verkondiging moet de zondaar voeden en troosten en niet doen afschrikken of laten struikelen.

Evangelisten, maak uw prediking niet moeilijk door allerlei theologische problemen aan te snijden. Predik Christus. Spreek over de eeuwige liefde van onze God en Heiland. Probeer de schuldige, door zijn geweten verontruste zondaar, in de tegenwoordigheid van een genadige God te brengen. Als de Heer het zo leidt, doe een appel op het geweten, veroordeel de zonde, noem

de dreigende werkelijkheid van de grote witte troon, de poel van vuur en de eeuwige kwellung. Maar uw doel moet allereerst zijn het door schuld overtuigde geweten er toe brengen te rusten in de verzoenende kracht van het bloed van Christus. Daarna kunt u de persoon als vrucht van die dienst overgeven aan een door God bekwaam gemaakte leraar om onderwezen te worden in de diepere verborgenheden van het geloof in Christus. U dient ervoor te waken in de trouwe uitoefening van uw taak als evangelist misbruik te maken van het domein van de gezonde theologie.

Tot de angstige zoeker naar vrede zou ik willen zeggen: Laat niets u in de weg staan om nu tot Jezus te komen. U moet naar de stem van de Here Jezus luisteren die zegt: "Kom tot mij," Er is geen verhindering, moeilijkheid, beletsel, probleem of voorwaarde. U bent een verloren zondaar en de Here Jezus is een liefdevolle Heiland. Stel uw vertrouwen op Hem en u wordt gered voor altijd. Geloof in Hem, en u zult uw plaats mogen innemen onder de uitverkorenen van God, "*die Hij ook tevoren heeft gekend, heeft Hij ook tevoren bestemd om aan het beeld van zijn Zoon gelijkvormig te zijn*" (Rom.8:29) Leg uw zonden aan de voeten van Jezus. Hij wil ze vergeven, ze uitwissen door Zijn bloed en u bekleden met het vlekkeloze kleed van Zijn goddelijke gerechtigheid. Moge de Geest van God u leiden om uzelf eenvoudig en geheel over te geven aan die kostbare Heiland.

Ik wil drie dingen noemen die kunnen voortkomen uit een verkeerde toepassing van de uitverkiezing namelijk:

I

De ontmoediging van een werkelijk zoekende zondaar, die op elke mogelijke manier geholpen had moeten worden. Als zulke personen afgestoten worden door de leer van de uitverkiezing zijn de gevolgen rampzalig. Zeker als hun wordt verteld dat de blijde boodschap alleen bestemd is voor de uitverkorenen en dat Christus alleen voor hen stierf en daarom alleen hen kan redden. En dat alleen zij, die uitverkoren zijn, de vruchten van het heil in Christus door Zijn dood op zichzelf mogen toepassen. Kortom, als zij van Jezus Christus worden afgetrokken wegens de consequentie van deze leer. Het voert hen weg van het hart van een liefhebbend, vergevend God, naar de koude en verdorrende dogma's van een verkeerd toegepaste theologie. Dan is het niet te zeggen waar ze uiteindelijk zullen terecht komen. Ze kunnen vervallen in bijgeloof of ontrouw. Wat ze echt nodig hebben is Christus, de levende, liefhebbende kostbare Zoon van God. Hij is het echte voedsel voor angstige zielen.

II

Zorgeloze mensen worden nog zorgelozer door een verkeerde toepassing van de leer van de uitverkiezing. Zulke mensen, in het nauw gebracht vanwege hun toestand en het onzekere vooruitzicht, doen de armen over elkaar en zeggen: "U weet God, ik kan niet geloven, tenzij U mij de kracht daarvoor geeft. Als ik

uitverkoren ben dan moet ik gered worden. Zo niet, ikzelf kan niets doen en moet op Uw tijd wachten."

Al deze verkeerde en ijdele praatjes moeten bestreden worden en verworpen. Het houdt geen stand in het licht van de rechterstoel van Christus. Daar leert iedereen verstaan, dat de leer van de uitverkiezing geen verontschuldiging is, omdat het nooit door God is bedoeld om de redding van zondaars tegen te houden. Het Schriftwoord zegt: "*laat hij die wil, het levenswater nemen om niet*" (Openb. 22:17). Dit woord neemt het struikelblok weg voor de voeten van de angstige vrager en ook het voorwendsel van de zorgeloze verwerper. Niemand is uitgesloten. Allen worden uitgenodigd. Er is geen verhindering voor de één en geen voorwendsel voor de ander. Allen zijn welkom en allen zijn verantwoordelijk. Als iemand zich verontschuldigt, omdat hij het heil van God weigert aan te nemen door zich te beroepen op Gods raadsbesluiten, die overigens verborgen zijn, slaat hij de plank wel geheel mis.

III

We hebben vaak met verdriet in het hart gezien, dat de ernstige, liefdevolle evangelist belemmerd wordt in de prediking van het evangelie door een verkeerde opvatting van de leer van de uitverkiezing bij de toehoorders. Hij dient dan ook niet de leer van de uitverkiezing te noemen in zijn verkondiging van het evangelie, hoewel hij, als hij goed in Gods Woord is onderwezen, deze leer niet zal verwerpen, maar door de Heilige Geest geleid niet aan de zondaar zal voorhouden als voorwaarde tot het heil.

De uitverkiezing mag geen struikelblok zijn voor een verontruste ziel, geen voorwendsel voor de zorgeloze verwerper en geen verhindering voor de vurige evangelist. Moge Gods Geest ons leiden door de kracht van de waarheid.

Er is geen enkele verhindering voor wie dan ook om van harte geheel Gods vrije gave aan te nemen.: "*Want zo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon heeft gegeven, opdat ieder die in Hem gelooft, niet verloren gaat maar eeuwig leven heeft.*"

Dus iedereen die in Hem gelooft gaat niet verloren maar bezit eeuwig leven. Wat houdt het woord "verloren gaan" in? De verschrikking van de poel van vuur en zwavel, "*waar hun worm niet sterft en het vuur niet wordt uitgeblust*" (Marc. 9:48). Alleen Hij, die dit eens tegen Nicodemus zei, kan dit uitspreken. Maar wij moeten beslist en duidelijk getuigenis geven van dat wat Hij heeft gezegd over de ernst en de waarheid van de eeuwige straf. Dit vereist een nadere toelichting. Het woord "verloren gaan" staat in de tekst die tot nu toe onze gedachten heeft bezig gehouden. Wij vestigen er opnieuw de aandacht op. We moeten ons ervan bewust zijn dat de vijand bij de mens twijfel probeert te zaaien omtrent het ernstige feit van een eeuwige straf. Hij doet dat op verschillende manieren en met allerlei

argumenten afgestemd op de gedachten en de toestand waarin iemand verkeert.

Sommigen probeert hij te overtuigen dat God te liefdevol is om iemand naar de plaats van pijn te zenden. Het zou namelijk instrijd zijn met Zijn goedwillende geest en Zijn genadige natuur om één van Zijn schepselen pijn te doen. Aan allen die zo denken willen wij de vraag stellen: “Wat moet God doen met een zondaar die geen berouw toont en dus met zonden beladen als ongelovige sterft?” Als God te liefdevol is om een zondaar naar de hel te zenden, is Hij eveneens te heilig om hem beladen met zonden in de hemel toe te laten. *“U bent te rein van ogen om het kwade aan te zien, moeite kunt U niet aanschouwen. Waarom aanschouwt U wie trouweloos handelen?”* (Hab.1:13) Als God de zonden niet in de hemel kan toelaten, wat moet er dan gebeuren met de zondaar, die in zijn zonden sterft? Hij moet “verloren gaan”

Wat betekent vernietiging? Het wegdoen van lichaam en ziel? Dat kan niet. Velen zouden dat wel willen. “Laten wij eten en drinken, want morgen sterven wij” zou hen goed uitkomen. Dat zijn mensen die alleen maar plezier najagen, alleen aan het heden denken en die zich wentelen in de zonde. Velen verkwanselen hun eeuwig geluk voor een enkel uur van zondig genot. De vijand probeert hen te overreden dat er geen hel is, geen poel van vuur en zwavel en als grond voor zijn bewering ge(mis)bruikt hij de liefde van God.

Geloof de aartsleugenaar niet. Besef dat God heilig is. Hij laat geen enkele zonde in Zijn tegenwoordigheid toe. Als u in uw zonden sterft, moet u verloren gaan. En dit houdt volgens de Schrift in: eeuwig ellende en kwelling in de hel. Hoor wat de Here Jezus zegt. *“Dan zal Hij (de Koning) ook zeggen tot hen die aan zijn linkerhand zijn: Gaat weg van Mij, vervloekten, in het eeuwig vuur dat voor de duivel en zijn engelen is bereid”* (Matt. 25:41).

Terwijl u deze ernstige woorden overdenkt moet u zich realiseren dat het woord “eeuwig(e)” 70 maal in het Nieuwe Testament voorkomt o.m. in de volgende samenstellingen: eeuwig vuur – eeuwig leven – eeuwig straf – eeuwig verdoemenis – eeuwig woningen – eeuwig God – eeuwig gewicht van heerlijkheid – eeuwig verwoesting – eeuwig troost – eeuwig heerlijkheid – eeuwig heil – eeuwig oordeel – eeuwig verlossing – eeuwig Geest – eeuwig erfenis – eeuwig koninkrijk – eeuwig vuur – enz.

Waarom zou het woord “eeuwig” door God alleen maar in tijdelijke zin worden toegepast op helle vuur of straf voor de bozen als het in alle andere gevallen wel eeuwig betekent?

Is het terecht om in sommige teksten, waarin het woord “eeuwig” voorkomt, dit woord door te strepen en er boven te zetten: hier betekent eeuwig alleen maar voor een bepaalde tijd? De gedachte is een aantasting en een belediging van het geïnspireerde Woord van God. Men kan het woord eeuwig, wat de betekenis aangaat, niet wisselend interpreteren. Eeuwig betekent:

altoosdurend, geen einde nemend. Het Woord van de levende God relativiseren is gevaarlijk. We moeten ons buigen voor het gezaghebbend spreken van de heilige Schrift. Het is niet zinvol om voorbij te gaan aan de duidelijke betekenis en kracht van het woord “verloren gaan” waar het wordt toegepast op de onsterfelijke ziel van een mens. Het houdt de verschrikkelijke werkelijkheid in van eeuwig te branden in het vuur van de hel. Dit is het wat wordt bedoeld met “verloren gaan.” Zij, die het plezier najagen en het geld liefhebben, zullen proberen dat te ontkennen of te vergeten. Ze kunnen proberen zulke gedachten weg te spoelen met alcohol of zich te storten in de hectische geldmarkt. Iemand die sentimenteel is zou misschien rekenen op Gods welwillendheid en weer een ander zal twijfelen over het al dan niet bestaan van het eeuwige vuur. Maar laat iedere gelovige toch onwrikbaar in geloof vasthouden aan de eeuwige hemelse zegen voor allen die in dat geloof ontslapen. Als dat niet zo was zou de Heilige Geest zeker een ander woord hebben gebruikt toen Hij sprak over de eeuwige straf en over de eeuwige zegen. Dat staat buiten kijf.

Er is nog een bezwaar van de kant van de ongelovige mens tegen de leer van de eeuwige straf. Er wordt wel gezegd: “Hoe kan men veronderstellen, dat God een eeuwige straf zou opleggen voor slechts enkele jaren van zonde”? Het antwoord is: “Als u zo redeneert begint u aan het verkeerde eind. Het is geen kwestie van een korte tijd gezien vanuit een menselijke visie, maar van de ernst van de zonde gezien vanuit Gods visie. Hoe wordt die kwestie dan opgelost? Alleen door naar het kruis te kijken. Als u wilt weten wat zonde betekent in de ogen van God dan moet u kijken naar wat het Hem heeft gekost om het probleem van de zonde op te lossen. Alleen aan de oneindig en verstrekkende betekenis van het offer van Christus kunt u de juiste maat van de zonde afmeten. Mensen mogen hun weinige levensjaren met Gods eeuwigheid vergelijken. Of de weinige jaren van zonde wegen in de ene schaal en een eeuwigheid van ellende in de andere schaal en zo proberen een conclusie te trekken, maar zo'n redenatie helpt niet.

De kwestie is, dat als er een oneindige verzoening nodig was om de zonde weg te doen er ook een eeuwige straf zal zijn als die verzoening wordt afgewezen. Als niets minder dan een oneindig, eeuwig offer ons verlost van de gevolgen van de zonde, dan moeten de resultaten van dat offer ook oneindig, eeuwig zijn.

We moeten de zonde bekijken vanuit Gods standpunt en die meten met Zijn maatstaf, anders zullen we nooit een juist begrip hebben van wat zonde inhoudt en wat het loon op de zonde is. Het is een grote dwaasheid als de mens probeert een aanwijzing te geven voor de duur van de straf, die op de zonde moet volgen. Dat kan alleen God vaststellen. Wat is de oorzaak van alle ellende, ziekte en verdriet, dood en verwoesting van zo'n 6000 jaar? Één daad van ongehoorzaamheid: het eten van de verboden vrucht in het paradijs. Kan iemand dat verklaren? Is er een menselijke uitleg

mogelijk hoe één daad van ongehoorzaamheid zo'n overstelpende grote ellende tot gevolg had? Nee, dat kan hij niet. Hoe zou hij dan kunnen beslissen wat voor straf de gevallen mens moet krijgen? Wee allen, die luisteren naar drogredenen over dit gewichtige punt.

Alleen een rechtvaardige God kan de zonde naar waarde schatten en wat de zondaar rechtens toekomt. Hij alleen kan ons alles daarover meedelen. En dat heeft Hij gedaan. Hij heeft met de zonde afgerekend in de kruisiging van Zijn Zoon. Daar heeft Hij op de meest indrukwekkende wijze getoond, wat de zonde verdient. Wat denkt u van de verstrekkendheid van de bittere kreet: "Mijn God, Mijn God, waarom hebt U mij verlaten?" Als God Zijn eniggeboren Zoon heeft verlaten, toen Hij tot zonde werd gemaakt, moet Hij dan ook niet allen verlaten, die in hun zonden sterven? Hoe zouden zij ooit van hun zonden verlost worden? De conclusie is overduidelijk.

Wij zien dan de immense betekenis van de verzoening in relatie tot de leer van de eeuwige straf. Dat weergaloos kostbare offer van Christus is zowel de grondslag van ons eeuwig leven als onze bevrijding van de eeuwige dood. Het offer bevrijdt ons van de eeuwige toorn en voert ons in de eeuwige heerlijkheid. Het redt ons van de eindeloze verschrikking van de hel en geeft ons de eindeloze zegen van de hemel.

Hoe we het kruis ook bekijken, altijd wordt het gekenmerkt door het begrip "eeuwig". Of we het nu bekijken vanuit de donkere diepten van de hel of van de zonnige hoogten van de hemel, wij zien dezelfde eeuwige, goddelijke werkelijkheid. Aan het verzoeningswerk van het kruis moeten we zowel de zegen van de hemel, als de ellende van de hel afmeten. Allen, die hun vertrouwen stellen op die gezegende Heiland, die op het kruis stierf, ontvangen eeuwig leven en eeuwige gelukzaligheid. Zij, die Hem verwerpen, zullen eindigen in een eeuwig verderf.

Deze kwestie behandelen we niet theologisch. We hebben niet alle argumenten aangevoerd ter verdediging van de leer van de eeuwige straf. Maar er is nog een beschouwing, die we u in overweging willen geven. Deze kan ons tot een gezonde conclusie kunnen leiden en wel de onsterfelijkheid van de ziel.²

"toen vormde de HEERE God de mens uit het stof van de aardbodem en blies de levensadem in zijn neusgaten; zo werd de mens tot een levend wezen" (Gen. 2:7). De val van de mens tastte de onsterfelijkheid van de ziel op geen enkele manier aan. Als de ziel onsterfelijk is, is vernietiging onmogelijk. De ziel leeft eeuwig. Wat een verbijsterende gedachte! We voelen ons klein en beperkt bij de grootsheid van die gedachte. Het overtreft ons begrip en gaat alle

---

² Om dit onderwerp uitgebreid te onderzoeken verwijzen we naar "Feiten en theorieën over een toekomstige toestand – de schriftuurlijke leer beschouwd in betrekking tot de gangbare ontkenningen van het eeuwig oordeel" door F.W. Grant (640 pagina's met verwijzing naar de onderzochte teksten en onderwerpen)

menselijke kennis te boven. Menselijke berekeningen houden zich alleen bezig met wat eindig is. Er bestaat geen maatstaf voor de eeuwigheid. Maar ieder van ons brengt de eeuwigheid door, of in die heerlijke, gezegende wereld daarboven, of in die vreselijke plaats waar geen enkele hoop meer is.

Moge Gods Geest onze harten onder de indruk brengen van de ernst van het begrip eeuwigheid en van de onsterfelijke zielen die naar de hel gaan. We schieten veelal hopeloos te kort om de consequenties van deze werkelijkheid te overzien. Dagelijks komen we in contact met mensen. We kopen en verkopen en onderhouden op verschillende wijze relaties met hen, die ook eeuwig zullen leven. Hoe weinig nemen we de gelegenheid te baat om ze te wijzen op de afschuwelijkheid van de eeuwige godverlatenheid. De verschrikkelijke werkelijkheid voor allen die sterven zonder enige belangstelling in het verzoeningswerk van Christus.

Laten wij God vragen ons de ernst hiervan te doen inzien, zodat we trouwer en ijveriger zullen zijn in het spreken tot ongelovigen en ze waarschuwen de komende toorn te ontvluchten. We moeten meer in het besef van de eeuwigheid leven. Dan zullen wij beter in staat zijn met anderen hierover te spreken.

Nu rest mij nog de laatste zin van Johannes 3:16. Die geeft in elk geval het positieve resultaat weer van een eenvoudig geloof in de Zoon van God. Op een duidelijke, begrijpelijke manier verklaart dit tekstgedeelte dat ieder, die gelooft in de Here Jezus Christus, het eeuwige leven heeft. Niet alleen zijn de zonden vergeven, dat is heerlijk en waar. Ook niet is iemand alleen gered van de gevolgen van de zonde, wat ook waar is. Maar er is meer. De gelovige in de Here Jezus heeft nieuw leven gekregen en dat leven is in de Zoon van God. Hij staat nu op een heel ander fundament. Hij wordt niet meer gezien als iemand die in Adam zal sterven, maar als iemand die in Christus is levendgemaakt.

Dit is een diepe waarheid die van het grootste belang is. We vragen en bidden God om die belangstelling op te wekken bij u waardoor het duidelijk wordt wat er met die laatste zin van Johannes 3:16 wordt bedoeld.

We hebben een beperkt idee van wat we door het geloof in Christus hebben ontvangen. Sommigen denken dat het verzoeningswerk van Christus alleen maar een geneesmiddel is voor de delging van de zonden. Een betaling voor de schuld die wij ons op de hals hebben gehaald. Dat is natuurlijk waar. God zij dank voor die kostbare waarheid. Maar het is veel meer. Niet alleen zijn de zonden vergeven, maar ook de oude mens, die ons tot zonde aanzette, is geoordeeld en terzijde gesteld door het kruis van Christus. De oude natuur, die we nog steeds bezitten moet voor "dood gehouden" worden door de gelovige. Niet alleen zijn de schulden doorgestreept, die in de oude toestand vóór onze bekering zijn gemaakt zijn, maar de oude mens zelf bestaat niet meer.

Deze waarheid wordt ontvouwd in 2 Korintiërs 5:17. *“Daarom, als iemand in Christus is”* zijn zijn zonden vergeven en zijn schulden betaald. Dat is de goddelijke waarheid. Maar de aangehaalde verklaring gaat veel verder: *...is hij een nieuwe schepping; het oude is voorbijgegaan...* De oude natuur is niet verdwenen, maar moet voor dood gehouden worden. We zijn een nieuwe schepping geworden (wedergeboren), waarin geen enkel spoor van de oude mens meer aanwezig is. *...zie, het is alles nieuw geworden. En alles is uit God.”*

Dat geeft een onaantastbare zekerheid aan het hart. Wij betwijfelen of iemand in de volle vrijheid van het evangelie van Christus kan staan, als hij niet in zekere mate de waarheid van de nieuwe schepping heeft begrepen. Men kan immers tot Christus opzien om vergeving. Er kan een vage hoop zijn, dat men uiteindelijk naar de hemel zal gaan. Er kan sprake zijn van zeker vertrouwen op de goedheid en barmhartigheid van God. Dit kan allemaal aanwezig zijn en toch bestaat de mogelijkheid dat men geen juist begrip van de betekenis van eeuwig leven heeft. Geen bewustzijn van het feit, dat de oude natuur van Adam voor dood dient gehouden te worden en dat de oude mens medegekruisigd is (Rom. 6:6) en is afgelegd (Kol. 3:9) en niet meer bestaat in Gods oog.

Sommigen weten niet wat bedoeld wordt met de termen: de oude natuur, het vlees, de oude mens. Deze uitdrukkingen mogen sommigen verwarrend vinden en we willen die verduidelijken. Het is ons ernst om de lezers op te bouwen. Daarom willen we deze begrippen aan de hand van een aantal Schriftplaatsen toelichten.

In Romeinen 6:6 staat: *“daar wij dit weten, dat onze oude mens met Hem (d.i. Christus) gekruisigd is, opdat het lichaam van de zonde te niet gedaan zou zijn, opdat wij niet meer de zonde dienen.”*

Wat is de oude mens? Dat is de mens met de zondige natuur, die wij geërfd hebben van onze eerste ouders. En het “lichaam van de zonde” is het hele systeem of de toestand, waarin we leefden in onze, niet wedergeboren, onbekeerde toestand.

Die oude mens is, zoals Rom.6:6 zegt, gekruisigd met de dood van Christus. Iemand die gelooft in de Here Jezus heeft het voorrecht te weten, dat zijn zondige, schuldige “ik” door God gezien wordt als dood en geheel terzijde gesteld. Als zodanig bestaat hij niet meer voor God. Hij is gestorven en begraven. Onze zonden zijn vergeven, onze schulden betaald en onze overtredingen geboet. Maar de mens in die oude staat, waarin hij die zonden beging, de schulden maakte en de rekening ervan zich op de hals haalde, is voor altijd uit Gods oog weggedaan. Het is Gods wijze van doen. Niet om wel onze zonden te vergeven en ons toch in dezelfde staat te laten, waarin we deze bedreven. Nee, Hij heeft in Zijn wonderbare genade voor eeuwig de oude mens, met alles wat hem kenmerkte, veroordeeld en weggedaan. Deze bestaat niet meer voor Hem. Wij worden op grond van deze tekst gezien als gekruisigd, gestorven, begraven en opgestaan met Christus. God

zegt, dat wij nu in nieuwhed des levens zullen wandelen en ons moeten doodhouden voor de zonde.

Het is een zaak van geloof en niet van gevoel. Als ik op mijzelf zie, vanuit mijn gevoel, zal en kan ik nooit deze waarheid begrijpen. Waarom niet? Omdat ik mijzelf dezelfde zondige mens voel die ik altijd was. Ik voel dat de zonde in mij is, dat in mijn vlees geen goed woont en dat mijn oude natuur in geen enkel opzicht veranderd of verbeterd is. Dat ze nog dezelfde, boze neigingen heeft als altijd en als ze niet voor dood wordt gehouden in de kracht van de Heilige Geest, zal ze zich weer openbaren in haar ware karakter.

En dat is precies de reden waarom oprechte gelovigen onzeker en verontrust kunnen zijn. Zij zien op zichzelf en bedenken wat ze bij zichzelf voelen en ervaren in plaats van te blijven in de waarheid van God en zichzelf te verzekeren van wat God zegt dat ze zijn. Ze vinden het moeilijk, ja vrijwel onmogelijk, met elkaar in overeenstemming te brengen wat ze zelf voelen en wat ze lezen in het Woord van God. Anders gezegd: de innerlijke ervaring in overeenstemming te brengen met Gods openbaring. Door het geloof weet men dat men op Gods Woord kan vertrouwen. In geloof ziet en bedenkt men de dingen zoals God ze ziet. In geloof neemt men aan wat God zegt. Als Hij tegen mij zegt dat mijn oude mens is gekruisigd en dat Hij mij niet langer ziet in de oude zondige staat van Adam, maar in de opgestane Christus, dan moet ik in kinderlijk vertrouwen dat aannemen en in dat geloof wandelen van dag tot dag.

Als ik naar mijzelf kijk om het bewijs te vinden van de waarheid van wat God zegt, is dat helemaal geen geloof. *“En niet zwak in het geloof lette hij (d.i. Abraham) niet op zijn eigen al afgestorven lichaam, daar hij ongeveer honderd jaar oud was, en niet op het afgestorven zijn van de moederschoot van Sara; en hij twijfelde niet aan de belofte van God door het ongelof, maar werd gesterkt in het geloof, terwijl hij God heerlijkheid gaf”* (Rom. 4:19, 20).

Abraham lette niet op zijn eigen afgestorven lichaam. Dit is het grote beginsel dat ten grondslag ligt aan het gehele christelijke systeem. Abraham geloofde niet in iets over God, maar in God zelf. Dat is geloof. Men stelt Gods gedachten boven die van zichzelf. Kortom: Gods gedachten zijn voor ons de maatstaf.

Als we dit toepassen op ons onderwerp wordt alles veel eenvoudiger. Wie in de Zoon van God gelooft heeft het eeuwige leven. Niet hij, die iets gelooft over de Zoon van God. Nee, geloven in Hem, in de persoon van Christus. Dit is de directe en rechtstreekse uitnodiging van onze Here Jezus in de evangeliën. Het wordt elke keer herhaald. Maar dit is nog niet alles. De gelovige bezit niet slechts het eeuwige leven. Als hij verder leest in de brieven over dit belangrijke onderwerp dan zal hij zien dat zijn oude “ik” – dat, wat hij van nature was – en wat de apostel noemt “de oude mens”, door God gerekend wordt als dood en begraven. Misschien moeilijk om te begrijpen, maar laten we ons realiseren dat we niet moeten geloven om dit te begrijpen, maar

omdat het in Gods Woord staat. Er staat niet: "Abraham begreep God." Nee, hij geloofde God. Als men met het hart gelooft komt men tot het juiste inzicht. Als ik wacht met het in geloof aannemen tot ik het begrijp steun ik op mijn eigen verstand in plaats van mijzelf in kinderlijk geloof over te geven aan Gods Woord.

Laten we daarover nadenken. U zou kunnen zeggen, dat u niet kunt begrijpen, hoe u de oude natuur voor dood moet houden, terwijl zijn neigingen tot het verkeerde voortdurend nog in u werkzaam zijn. Gods Woord verklaart echter dat, als u met uw gehele hart in de Here Jezus gelooft, alles waar is voor u, namelijk: het eeuwige leven en uw rechtvaardiging. U bent een nieuwe schepping; het oude is voorbij gegaan; alle dingen zijn nieuw geworden en alle dingen zijn uit God. In één woord, u bent in Christus en zoals Hij is, zo behoort u in deze wereld te zijn (1 Joh. 4:17).

Dit is heel wat meer dan alleen de vergeving van zonden, het wegdoen van schuld of de redding van de ziel van de hel. Als wij aan u zouden vragen op welk gezag u gelooft dat u vergeving van zonden hebt ontvangen dan is het niet, omdat u het voelt, het zelfverwerkelijkt hebt of begrijpt? Nee, omdat het in Gods Woord opgetekend staat. *"Van Hem getuigen alle profeten dat ieder die in Hem gelooft, vergeving van zonden ontvangt door zijn naam."* (Hand. 10:43) *"het bloed van Jezus, zijn Zoon, reinigt ons van alle zonde"* (1 Joh. 1:7).

Zo mag u dus geloven dat uw oude mens gekruisigd is, dat u niet meer in het vlees bent, niet behoort tot de oude schepping en dus niet meer gezien wordt in de zondige staat van Adam. Maar dat u nu door God gezien wordt als in de opgestane en verheerlijkte Christus. Dat Hij u in Christus aanziet.

Natuurlijk het vlees is in u, maar al te waar en u bent nog altijd in deze oude wereld, die onder het oordeel staat. Maar luister dan eens wat de Here Jezus zegt, als Hij over u tot de Vader spreekt: *"Zij zijn niet van de wereld, zoals Ik niet van de wereld ben. Heilig hen door de waarheid: uw woord is de waarheid. Zoals U Mij in de wereld hebt gezonden, heb ook Ik hen in de wereld gezonden."* (Joh. 17:16-18) Daarom als u wilt buigen voor Gods Woord, als u niet wilt redeneren over wat u in uzelf ziet en wat u voelt en denkt over uzelf, maar eenvoudig gelooft wat God zegt, zult u die gezegende vrede en vrijheid genieten die voortkomt uit het feit, dat u niet in het vlees bent, maar in de Geest. Niet in de oude schepping maar in de nieuwe. Niet onder de wet, maar onder de genade. Niet van de wereld, maar van God. U bent van die oude staat die u had als behorend tot die oude natuur van Adam bevrijd en hebt uw plaats ingenomen als een kind van God en een lid van Christus' Gemeente.

We vinden hiervan een voorafschaduwing in de zondvloed en de ark in de dagen van Noach. (Gen. 6-8) *"Toen zag God de aarde, en ziet, zij was verdorven; want al het vlees had zijn weg verdorven op de aarde. Daarom zeide God tot Noach: Het einde van alle vlees is voor Mijn aangezicht gekomen; want de aarde is*

door hen vervuld met wrevel; en zie, Ik zal hen met de aarde verderven." We vinden hier het beeld van het einde van de oude schepping. Alles moest verdwijnen in het water van het oordeel. Wat zegt God vervolgens? *Maak u een ark van goferhout* (Gen. 6:14)! Hier vinden een beeld van de nieuwe schepping. De ark drijvend op het donkere water is een type van Christus en de gelovigen met Hem verbonden. De oude wereld werd onder de wateren van het oordeel begraven en het enige voorwerp dat bleef was de ark. Het spreekt van genade en redding, veiligheid en overwinning. Zo is het nu ook in waarheid en werkelijkheid. Er is voor het oog van God niets heerlijker dan de opgestane, overwinnende en verheerlijkte Christus en het volk met Hem verbonden. Het einde van alle vlees heeft God voor ogen. Het is geen kwestie van de aard van het vlees of van de oude natuur of alleen wat tot het uitschot behoort of gemeen is. Nee, het is het einde van alle vlees. Dat is het ernstige en algemene vonnis. En wat rest dan nog? Een opgestane Christus, anders niet. Alle gelovigen worden door God gezien in Hem, in Christus. Allen die niet in Hem geloven vallen onder het oordeel. Het hangt uiteindelijk alleen van de vraag af: Ben ik in of buiten Christus?

Nogmaals de vraag: Bent u in Christus? Gelooft u in Zijn naam? Hebt u Hem het vertrouwen van uw hart gegeven? Ja! Dan hebt u eeuwig leven. U bent een nieuwe schepping. Het oude is voorbijgegaan. God ziet niets meer van de oude mens in u. Alles is nieuw geworden en alle dingen zijn uit God. U kunt misschien zeggen dat u niet voelt dat de oude mens niet meer bestaat. Wij herhalen opnieuw: God zegt het en het is ons heerlijke voorrecht te geloven, wat Hij zegt en het ons toe te eigenen hetgeen Hij verklaart wat wij zijn geworden door genade.

God spreekt over hoe Hij u ziet in Christus; niet in het vlees, maar in Hem. God heeft niets anders voor ogen dan Christus. De zwakste gelovige wordt gezien als deel van het lichaam van Christus, op dezelfde wijze als uw hand een deel is van uw lichaam. U kunt niet bestaan voor God zonder Christus. Gescheiden van Hem hebben we geen leven, gerechtigheid, heiligheid, wijsheid, kracht, hebben we niets. In Hem hebt u alles. Wij zijn volledig één gemaakt met Christus. Wat een wonderbaarlijke en heerlijke waarheid! Het is niet iets wat we kunnen bereiken of verkrijgen in eigen kracht. Het is alles genade. We bezitten als gelovigen, ook de zwakste onder ons, een onaantastbare en zekere plaats in de Gemeente van Christus. Zeker, er zijn verschillen in inzicht, ervaring en toewijding, maar er is maar één leven, één plaats, één positie voor God en dat is in Christus.

Er bestaat geen hoger en lager christelijk leven. Christus is het leven voor alle gelovigen. Wij kunnen begrijpen dat er een hoger begrip is van het christelijk leven. Maar het spreekt niet van meer geestelijk inzicht als men het heeft over een hoger christelijk leven.

Wij bidden of de Heilige Geest deze belangrijke waarheid duidelijk wil maken aan iedere gelovige. Een beter begrip hiervan zou vele nivels doen optrekken en

antwoord geven op vele vragen en verschillende moeilijkheden doen oplossen. Het gevolg zou niet alleen vrede betekenen voor onze harten, maar zou ook de bepaling van de positie van een gelovige op een duidelijke wijze dienen.

Als Christus mijn leven is en ik ééngemaakt ben met Hem, dan deel ik niet alleen in Zijn aanneming bij God, maar ook in Zijn verwerping in de tegenwoordige wereld. Die beide kenmerken gaan samen. Het gaat niet aan om wel de gevolgen van deze eenheid die het voor God heeft aan te nemen en de gevolgen te weigeren die deze eenheid heeft van de kant van de wereld. Als we het ene bezitten, moeten we ook het andere accepteren

Dit alles is ten volle geopenbaard in Johannes 17. Daar lezen we enerzijds: *“En de heerlijkheid die U Mij hebt gegeven, heb Ik hun gegeven, opdat zij een zijn zoals Wij een zijn: Ik in hen en U in Mij; opdat zij volmaakt zijn tot een, opdat de wereld erkent dat U Mij hebt gezonden en hen hebt liefgehad zoals U Mij hebt liefgehad”* (vs. 22, 23). En anderzijds: *“Ik heb hun uw*

woord gegeven; en de wereld heeft hen gehaat, omdat zij niet van de wereld zijn zoals Ik niet van de wereld ben”(vs. 14).

Dit is even duidelijk als positief. In deze bijzondere teksten, spreekt onze Heer niet alleen over de apostelen, maar zoals Hij zegt: *“ook voor hen die door hun woord in Mij geloven”* (vs. 20). Dat betreft alle gelovigen. Hieruit volgt dat allen, die in Jezus geloven, één zijn met Hem w.b. de hemelse bestemming en één met Hem in de verwerping op aarde. Beide kanten zijn niet van elkaar te scheiden. Het Hoofd en de leden delen de hemelse positie en de gemeenschappelijke verwerping op aarde.

Het is mijn verlangen dat alle verlost van de Here meer en meer de waarheid en de werkelijkheid hiervan mogen ervaren en accepteren. Laten we ons meer en meer bewust zijn van onze gemeenschap met de in de hemel verblijvende, maar door de wereld verworpen Christus.

Oorsprong: [Miscell. Writings 4-5 blz. 49](#)

Titel: [Glad Tidings](#)

Oude Sporen 2012

